

Sygn. akt II AKa 81/21

Lublin, dnia 19 października 2021 roku

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Sąd Apelacyjny w Lublinie w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący - sędzia	SA Jacek Michalski
Sędziowie:	SA Grażyna Jakubowska SO del do SA Anna Grodzicka (sprawozdawca)
Protokolant	st. sekretarz sądowy Agnieszka Jarzębkowska

przy udziale prokuratora Radosława Liska

po rozpoznaniu w dniach 25 maja 2021 roku i 19 października 2021 roku

sprawy **H. M.** urodzonego (...) w A. (G.), syna P. i A. z domu V.

oskarżonego o czyn z art. 263 § 2 kk; art. 119 § 1 kk w zb. z art. 157 § 2 kk w zb. z art., 257 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 § 1 kk; art. 191 § 1 kk

z powodu apelacji wniesionych przez obrońców

od wyroku Sądu Okręgowego w Zamościu

z dnia 30 grudnia 2020 roku, sygn. akt II K 103/19

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

a) za podstawę skazania za czyn przypisany oskarżonemu w pkt II przyjmuje art. 119 § 1 k.k. w zb z art. 157 § 2 k.k. w zb. z art. 257 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 23 czerwca 2020 r., a podstawę wymiaru kary za ten czyn uzupełnia o sformułowanie „przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k.”,

b) za podstawę rozstrzygnięcia o karze łącznej pozbawienia wolności przyjmuje art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 23 czerwca 2020 r. w związku z art. 4 § 1 k.k.;

II. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. zwalnia oskarżonego od zapłaty kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze i ustala, że wchodzące w ich skład wydatki ponosi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 81/21
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2	
1 CZĘŚĆ WSTĘPNA		
0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji		
Wyrok Sądu Okręgowego w Zamościu z dnia 30 grudnia 2020 r., sygn. akt II K 103/19		

0.11.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego
oskarżyciel posiłkowy
oskarżyciel prywatny
obrońcy oskarżonego adw. J. K. i adw. R. G.
oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego
inny

0.11.3. Granice zaskarżenia

0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść	# w całości	
# na niekorzyść		

# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
0.11.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	

#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

0.11.4. Wnioski

#	Uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

1Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

0.12.1. Ustalenie faktów

0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.	H. M.	<p>Posiadanie przez oskarżonego pistoletu gazowego kal. 9 mm (...) nr (...) stanowiącego broń palną w rozumieniu ustawy z dnia 21 maja 1999 r. o broni i amunicji.</p> <p>Ustalenie, że mechanizmy dowodowego pistoletu funkcjonowały w sposób wskazujący na możliwość oddawania strzałów, przy użyciu pistoletowych nabo</p>	Uzupełniająca ustna opinia biegłego z zakresu broni i amunicji M. S. (1)	k. 892v-893

		kal. 9 mm PA – gazowych lub alarmowych		
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty

0.12.2. Ocena dowodów

0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
2.1.1.1.	Ustna opinia uzupełniająca biegłego z zakresu badania broni i amunicji M. S. (1)	Złożona w sprawie opinia jest pełna, jasna i nie zawiera wewnętrznych sprzeczności. Biegły opiniując na rozprawie apelacyjnej podtrzymał wnioski zawarte w opinii podstawowej (k. 166-168). W sposób rzeczowy odniósł się do uwag i zastrzeżeń zgłaszanych przez obrońców oskarżonego. W ustnej opinii biegły wskazał, że dowodowy pistolet nie jest bronią alarmową o kalibrze poniżej 6 mm na posiadanie, której nie jest wymagane zezwolenie (k. 892v). Przedmiotowy pistolet o kalibrze 9 mm stanowi broń palną w rozumieniu ustawy z dnia 21 maja 1999 r. o broni i amunicji. W świetle opinii biegłego poczynione przez Sąd I instancji należy uznać za prawidłowe. Nie stwierdzono przesłanek osłabiających zaufanie do profesjonalizmu i bezstronności biegłego, który posiada

		specjalistyczną wiedzę w opiniowanej dziedzinie. Waler dowodowy opinii nie budzi zastrzeżeń. Opinię uznano za miarodajną dla potrzeb ustaleń w zakresie oceny właściwości dowodowego pistoletu.
--	--	---

0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

1STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
3.1.	<p><u>Apelacja obrońcy oskarżonego adw. J. K. (1)</u></p> <p>1. naruszenie art. 263 § 2 k.k. mające istotny wpływ na treść zapadłego orzeczenia poprzez błędne przyjęcie, iż atrapa pistoletu posiadana przez oskarżonego stanowiła broń palną w rozumieniu ustawy o broni i amunicji, podczas gdy bronią palną jest tylko urządzenie miotające pociskami z siłą większą niż 18 kJ. zaś rzeczona atrapa posiadała w całości fabrycznie zablokowany wylot lufy: jednocześnie nie może być mowy, iż jest to broń palna na skutek użycia w niej kapiszonu wywołującego huk -</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

albowiem zgodnie z definicją broni palnej, broń hukowa jest bronią wymagającą pozwolenia jedynie wówczas, gdy miota gazami lub resztkami prochu z taką siłą, iż razi ona nimi na odległość min. 1 metra (oczywistym jest, że w tego typu sprawach wykonuje się test, polegający' na strzale z tzw. „hukowca” w kierunku arkusza kartki papieru by zbadać, czy na kartce tej znajdują się uszkodzenia kartki i ślady miotanego materiału);

2. naruszenie art. 206 k.p.k. mające istotny wpływ na treść zapadłego orzeczenia poprzez całkowite pominięcie wniosku obrońcy oskarżonego o wezwanie biegłego specjalisty na rozprawę celem zadania mu dodatkowych pytań, podczas gdy Sąd winien uwzględnić wniosek obrońcy oskarżonego o wezwanie biegłego na rozprawę celem zadania mu dodatkowych pytań z uwagi na laki, iż opinia biegłego przedstawiona w przedmiotowej sprawie jawi się jako niepełna, nielogiczna, a także nie rozwiewa wątpliwości dotyczących faktu, czy w niniejszej sprawie oskarżony faktycznie użył broni palnej, a nie broni innego rodzaju, np. „hukowej” nie wymagającej zezwolenia;

3. naruszenie art. 7 k.p.k. mające istotny wpływ na treść zapadłego orzeczenia poprzez zastosowanie dowolnej, a nie swobodnej oceny materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, polegającej całkowitym pominięciu faktu przez Sąd. zgodnie z którym nawet jeżeli by przyjąć, iż na posiadanie broni hukowej również trzeba posiadać pozwolenie, to jej użycie przez oskarżonego w tym konkretnym przypadku nie polegało na skierowaniu jej np. w

kierunku oczu, skroni, itp., lecz broń została skierowana w sufit, a zatem nie mogło ono być traktowane jako zmierzające do pozbawienia życia;

4. naruszenie art. 7 k.p.k. mające istotny wpływ na treść zapadłego orzeczenia poprzez zastosowanie dowolnej, a nie swobodnej oceny materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, polegającej na obdarzeniu wiarygodnością tylko części wyjaśnień oskarżonego i uznaniu, iż niewiarygodne są wyjaśnienia oskarżonego dotyczące tego, iż to on jest osobą pokrzywdzoną z uwagi na to, że M. M. (2) „rzucił się do bicia”, uderzył oskarżonego w głowę, bark i brzuch, podczas gdy powyższe wyjaśnienia oskarżonego są w pełni potwierdzone przez, zgromadzone w sprawie materiały dowodowe ;

5. naruszenie norm płynących z art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego z pominięciem zasad prawidłowego i logicznego rozumowania oraz nieuwzględnienie doświadczenia życiowego, poprzez przyjęcie, że orzeczenie wobec oskarżonego kary 2 lat pozbawienia wolności, podczas gdy ww. kara będzie dla oskarżonego bardzo dotkliwa, a to z uwagi na fakt, że przedmiotowa kara w sposób skuteczny uniemożliwi oskarżonemu podjęcie jakiegokolwiek stosunku pracy celem uzyskania odpowiedniej wielkości środków finansowych niezbędnych do utrzymania zarówno siebie, jak i swojej rodziny:

Apelacja obrońcy oskarżonego
adv. R. G.

1. **Obraza przepisów postępowania mająca istotny wpływ na treść orzeczenia:**

a) art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. polegającą na:

- przekroczeniu granic swobodnej oceny dowodów, która w niniejszej sprawie przyjęła cechy dowolnej, poprzez odmowę dania wiary wyjaśnieniom oskarżonego, z których wynika, że inicjatorem zajścia z dnia 15 czerwca 2019 roku był sam oskarżony, gdy tymczasem napastnikiem - inicjatorem zdarzenia był M. M. (2), który zaatakował oskarżonego, uderzył go w głowę, bark i brzuch, zaś oskarżony tylko się bronił gdyż był po operacji barku, co koreluje z depozycjami świadków, A. K. M., J. K. (2) i W. P.;

b) art. 193 § 1 k.p.k. w zw. z art. 201 k.p.k. poprzez oparcie zaskarżonego rozstrzygnięcia na własnej analizie przeprowadzonej przez Sąd Okręgowy w Zamościu II Wydział Karny opartej na niepełnej opinii biegłego z zakresu badania broni i amunicji co do okoliczności wymagających wiadomości specjalnych, a odnoszących się do tego, czy pistolet gazowy kal. 9 mm marki (...) nr (...) jest bronią palną w rozumieniu ustawy o broni i amunicji, w sytuacji gdy powyższy pistolet gazowy nie miota gazami lub resztkami prochu z uwagi na zablokowany wylot lufy i nie może stanowić broni palnej, na którą konieczne jest zezwolenie;

2. **Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych** za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na treść orzeczenia poprzez:

a) błędne przyjęcie, że oskarżony wyzywał M. M.

	<p>(2) słowami wulgarnymi z powodu przynależności etnicznej i wyznaniowej oraz groził mu zabójstwem, w sytuacji, gdy z nagrania dźwięku - opinii biegłych z zakresu fonoskopii wynika, że osoby przebywające w pomieszczeniu używają słów wulgarnych wobec siebie, a oskarżony jest osobą, która najmniej czynnie wypowiada słowa, jak również depozycje świadków - funkcjonariuszy policji przybyłych na miejsce zdarzenia temu przeczą;</p> <p>b) błędne uznanie, że oskarżony szarpał za odzież i groził zabójstwem A. S. S. M. (1), gdy tymczasem świadek ten wprost zeznał na rozprawie przed Sądem, że fakt taki nie miał miejsca;</p> <p>c) błędne uznanie, że M. M. (2) jest człowiekiem spokojnym i bezkonfliktowym, w sytuacji gdy depozycje świadków A. S. S. M. (1), K. M. i wyjaśnienia oskarżonego H. M. temu przeczą, gdyż osoby te zgodnie podały, że M. M. (2) jest osobą konfliktową, zażywa środki odurzające i jako były pracownik zachowywał się niewłaściwie wobec klientów braku (...);</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Zarzuty podniesione w apelacjach obrońców oskarżonego okazały się niezasadne.</p> <p>Odnosząc się do zarzutu naruszenia przez Sąd I instancji przepisów postępowania, w szczególności art. 7 k.p.k. i art. 4 k.p.k. wskazać należy, że prawidłowość rozstrzygnięcia sprawy zależy od należytego wykonania przez sąd dwóch podstawowych obowiązków.</p>		

Pierwszy z nich dotyczy postępowania dowodowego i sprowadza się do prawidłowego - zgodnego z przepisami postępowania karnego - przeprowadzenia dowodów, tak z urzędu jak też na wniosek stron, niezbędnych do wyjaśnienia okoliczności sprawy i oceny zasadności stawianego zarzutu. Drugi obowiązek sprowadza się do prawidłowej oceny całokształtu okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej, co oznacza, że sąd ma obowiązek badać i uwzględnić wszystkie okoliczności istotne dla rozstrzygnięcia w zakresie odpowiedzialności karnej oskarżonego. Zatem podstawę wyroku może stanowić tylko całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej, zaś w uzasadnieniu sąd ma obowiązek wskazać jakie fakty uznał za udowodnione, na jakich w tej mierze oparł się dowodach i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych. Na sądzie orzekającym ciąży przy tym obowiązek badania oraz uwzględniania w toku procesu okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego, a korzystając z prawa swobodnej oceny dowodów, przekonanie o winie w zakresie przypisanego oskarżonemu czynu sąd powinien logicznie i przekonująco umotywować w uzasadnieniu wyroku. Uzasadnienie więc winno logicznie wskazywać na jakich dowodach Sąd I instancji oparł ustalenie każdego istotnego dla sprawy faktu, a także należyście rozważać i oceniać wszystkie dowody przemawiające za przyjętymi przez sąd ustaleniami faktycznymi lub przeciwnie, wyjaśniać istotne wątpliwości w sprawie i sprzeczności

w materiale dowodowym oraz się do nich ustosunkować.

Analizując zaskarżony wyrok z tej perspektywy stwierdzić należy, że Sąd Okręgowy nie uchybił regułom rzetelnego procesu. Sąd ten prawidłowo przeprowadził postępowanie dowodowe oraz wszechstronnie rozważył i ocenił zebrane dowody przemawiające za przyjętymi ustaleniami faktycznymi trafnie ustalając, że oskarżony dopuścił się czynów przypisanych wyrokiem.

Nie mają racji obrońcy oskarżonego w zakresie, w jakim kwestionują prawidłowość ustaleń faktycznych poczynionych przez Sąd I instancji w odniesieniu do oceny właściwości dowodowego pistoletu, którym oskarżony posługiwał się w trakcie zdarzenia. W oparciu o zgromadzone w sprawie dowody Sąd Okręgowy trafnie uznał, że zachodzą podstawy do przypisania oskarżonemu odpowiedzialności karnej na gruncie art. 263 § 2 k.k. w związku z ustaleniem, że dowodowy pistolet gazowy kal. 9 mm (...) 92 AF stanowił broń palną w rozumieniu ustawy z dnia 21 maja 1999 r. o broni i amunicji. Wbrew twierdzeniom obrońców stan dowodów zgromadzonych w sprawie, w tym opinia uzupełniająca biegłego M. S. (k. 892v-893), prowadzi do przekonania, że oskarżony dopuścił się zarzuconego mu w pkt I występkę. Wnioski wyprowadzone z analizy materiału dowodowego są logiczne i przekonujące, zaś ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd I instancji zasługują na aprobatę. Dodać należy, że dowody przeprowadzone w toku postępowania przed Sądem II instancji, a więc opinia biegłego z

zakresu badania broni i amunicji M. S. (1), utwierdza Sąd Apelacyjny w przekonaniu co do słuszności zaskarżonego wyroku. Z pewnością dowodowa broń nie stanowiła atrapy lub repliki pistoletu, lecz broń palną w rozumieniu ustawy z dnia 21 maja 1999 r. o broni palnej i amunicji. Nie stanowiła również broni alarmowej o kalibrze poniżej 6 mm, na której posiadanie nie jest wymagane zezwolenie. Taka konkluzja jednoznacznie wynika z opinii biegłego M. S. tak podstawowej (k. 166-168), jak i uzupełniającej (k. 892v-893), który opiniując na rozprawie w sposób wyczerpujący odniósł się do uwag i zastrzeżeń zgłaszanych przez obrońców oskarżonego. Wobec ustaleń wynikających z opinii twierdzenie obrońców, że oskarżony posiadał i posługiwał się w dniu zdarzenia bronią alarmową (hukową) ma charakter abstrakcyjnej tezy, nie znajdującej wsparcia w materiale dowodowym sprawy. Dalsze zatem dywagacje i ustalenia dotyczące stworzenia realnego zagrożenia dla życia i zdrowia innych osób przy użyciu takiej broni jawią jako bezprzedmiotowe. Waleń dowodowy opinii nie nasuwa żadnych zastrzeżeń, gdyż opinia jest pełna, jasna i pozbawiona wewnętrznych sprzeczności. Biegły w sposób wyczerpujący odniósł się do badanych w tej sprawie zagadnień, logicznie wyjaśniając sygnalizowane przez obronę wątpliwości. Z opinii biegłego M. S. wynika również, że „Substancje, które wypuszczają lufę nie mają wpływu na to czy broń jest bronią palną w rozumieniu ustawy o broni i amunicji, bowiem należy odnosić się do definicji znajdującej się w tej ustawie. Stan broni, jej czystość, odległość na jaką wyrzuca substancje gazowe

nie mają znaczenia dla tych ustaleń” (vide opinia ustna - k. 893). Przedstawiony wywód daje podstawę do uznania bezzasadności zarzutów podniesionych w apelacji. W ocenie Sądu Apelacyjnego w sprawie niniejszej zostały wyjaśnione wszystkie zagadnienia istotne dla ustalenia podstaw i zakresu odpowiedzialności karnej oskarżonego.

Uwzględniając zgromadzone dowody wniosek co do oceny zachowania oskarżonego na gruncie art. 263 § 2 k.k. jest w pełni trafny. Apelacje obrońców mają charakter polemiczny wobec trafnych ustaleń Sądu I instancji przyjętych za podstawę wyroku skazującego. Argumentacja zawarta w środkach odwoławczych nie jest przekonująca i nie może doprowadzić do podważenia słuszności zaskarżonego wyroku. Ponadto, wbrew twierdzeniom obrońców, nie zaistniały przesłanki objęte normą przepisu art. 201 k.p.k., względnie art. 196 § 3 k.p.k., uzasadniające uzupełnienie opinii przez biegłego dotychczas opiniującego w sprawie lub powołanie innego biegłego. Wobec zaś przeprowadzenia w toku postępowania odwoławczego dowodu z uzupełniającej opinii biegłego M. S. zarzut obrazy art. 206 k.p.k. z pkt 2 apelacji obrońcy adw. J. K. uległ zdezaktualizowaniu. Dostrzec należy, że opinia biegłego została prawidłowo oceniona również przez Sąd I instancji, gdyż ocena ta została przeprowadzona z zachowaniem wymogów, o których mowa w art. 7 k.p.k. Bezzasadny więc pozostaje zarzut obrazy art. 7 k.p.k. w odniesieniu do oceny waloru dowodowego przedmiotowej opinii. Ustalenia faktyczne – kontestowane

w apelacji przez obrońców - nie pozostają więc w sprzeczności z zebranymi dowodami, lecz z tychże dowodów jednoznacznie wynikają.

W tych okolicznościach nie zasługuje na uwzględnienie zarzut obrazy przepisów postępowania, w szczególności art. 4, 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. oraz art. 193 § 1 k.p.k. w zw. z art. 201 k.p.k. sformułowany w apelacji adw. J. K., jak i adw. R. G.. Wnioski wyprowadzone przez Sąd I instancji z analizy zgromadzonych w sprawie dowodów są trafne, a prawidłowość ustaleń potwierdza również złożona w sprawie ustna opinia uzupełniająca biegłego M. S.. Kwestionowanie zatem ustaleń poczynionych przez Sąd I instancji w zakresie czynu przypisanego w pkt I nie jest zasadne, gdyż niewątpliwie doszło do realizacji przez oskarżonego znamion wskazanego wyżej występk.

Nie mają również racji obrońcy oskarżonego kwestionując trafność zaskarżonego orzeczenia w pozostałym zakresie. Okoliczności faktyczne związane z przebiegiem zdarzenia z dnia 15 czerwca 2019 r. (czyny z pkt II i III) wynikają z prawidłowo przeprowadzonych w sprawie i ocenionych zeznań pokrzywdzonych i świadków. Dostrzec należy, że Sąd I instancji przeprowadził pełną, wnikliwą i wszechstronną analizę tych dowodów wskazując jakie fakty uznał za udowodnione i na jakich w tej mierze oparł się dowodach. Ocena dowodów jest trafna i nie wykracza poza zakreślone w art. 7 k.p.k. ramy sędziowskiej swobody ocen. W tej sytuacji zarzuty dotyczące wadliwości tak dokonanej oceny dowodów należy uznać za chybione. Sąd Okręgowy w sposób niezwykle staranny i

drobiazgowy ocenił poszczególne dowody, ustalił ich znaczenie oraz przydatność dla potrzeb ustaleń trafnie przyjmując, iż wyjaśnienia oskarżonego jedynie częściowo zasługiwały na wiarę. Nie budzi przy tym zastrzeżeń ocena wiarygodności zeznań pokrzywdzonych, przy czym Sąd Okręgowy dostrzegł oraz odniósł się w uzasadnieniu wyroku do pewnych niespójności w zeznaniach A. S. S. M. (1) (k. 827). Zeznania świadka obdarzył wiarą częściowo przyjmując za szczere, spójne i logiczne te składane w toku śledztwa. Sąd I instancji prawidłowo również ocenił zeznania M. M. (2), który został zaatakowany przez oskarżonego w dniu zdarzenia. Nie ma zatem podstaw do podważenia trafności dokonanej przez Sąd Okręgowy oceny dowodów, która mieści się w ramach sędziowskiej swobody ocen. Tym samym zarzut obraży art. 7 k.p.k., a w jego następstwie wadliwości ustaleń faktycznych, należy uznać za bezzasadny.

W tym stanie rzeczy wyjaśnienia oskarżonego musiały zostać poddane częściowo krytycznej ocenie. Brak jest zatem podstaw do uwzględnienia argumentacji przedstawionej w apelacjach obrońców, które stanowią w istocie polemikę z ustaleniami poczynionymi przez Sąd I instancji. Nie budzi zatem zastrzeżeń przyjęta w wyroku kwalifikacja prawna czynów przypisanych oskarżonemu.

Wskazać należy, że wywiedzione w tej sprawie apelacje nie zawiera rzeczowych argumentów dających podstawę do podważenia logiki wywodów Sądu I instancji zawartych w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. W tym dokumencie w sposób logiczny zostały

wyjaśnione przyczyny dokonanej oceny dowodów, która jest zgodna z zasadami prawidłowego rozumowania oraz wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego. Tok rozumowania Sądu I instancji w pełni zasługuje na aprobatę. Nie budzą zatem zastrzeżeń poczynione w sprawie ustalenia faktyczne. Należy podkreślić, że ustalenia faktyczne przyjęte za podstawę wyroku tylko wtedy mogą być skutecznie zakwestionowane, gdy okaże się, że zasadność ocen i wniosków wyprowadzonych przez Sąd z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego nie odpowiada prawidłowości logicznego rozumowania. Natomiast możliwość przeciwstawienia ustaleniom sądu orzekającego odmiennego poglądu nie może prowadzić do wniosku o dokonaniu przez Sąd błędów w ustaleniach faktycznych. Wbrew twierdzeniom obrońcy ocena ta nie wykracza poza – określone w art. 7 k.p.k. - ramy sędziowskiej swobody ocen, zaś argumentacja podniesiona w apelacji nie może doprowadzić do podważenia trafności ustaleń i wniosków wyprowadzonych przez Sąd I instancji z tak dokonanej oceny materiału dowodowego. Ocena dowodów - dokonana przez Sąd I instancji z zachowaniem kryteriów określonych w art. 7 k.p.k. - i oparte na nich ustalenia nie noszą cechy dowolności. Przypomnieć należy, że przy ocenie dowodów należy się kierować między innymi zasadami logiki i prawidłowego rozumowania (zasada niesprzeczności). Rzeczą Sądu jest dokonywanie ustaleń wynikających z dowodów, które sąd uznaje za wiarygodne i nawzajem się uzupełniające, co musi prowadzić do odrzucenia dowodów niezgodnych z tą wersją (A. Gaberle, Dowody w sądowym procesie karnym

Teoria i praktyka, Wolters Kluwer, Warszawa 2010, wydanie 2, str. 278). Nie doszło także do naruszenia normy art. 4 k.p.k., albowiem Sąd Okręgowy dochował zasady obiektywizmu procesowego badając oraz uwzględniając okoliczności przemawiające tak na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego.

Chybiony jest także zarzut dotyczący naruszenia art. 5 § 2 k.p.k. Zgodnie z przyjętą linią orzecniczą reguła określona w tym przepisie nie ma zastosowania, gdy wątpliwości w zakresie przyjętych ustaleń podnosi strona, a nie stały się one udziałem merytorycznie orzekającego sądu, który dowody ocenił w zgodzie z dyspozycją art. 7 k.p.k. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 lipca 2017 r., III KK 144/17 i z dnia 28 czerwca 2017 r., II KK 198/17).

Wątpliwości, o jakich mowa w art. 5 § 2 k.p.k. odnoszą się do zagadnień związanych z ustaleniami faktycznymi, a więc do sytuacji, gdy z zebranego materiału dowodowego wynikają różne wersje, a żadnej z nich nie daje się wyeliminować drogą dostępnej weryfikacji. Natomiast nie należą do nich wątpliwości związane z problemem oceny dowodów, a więc który z wzajemnie sprzecznych dowodów zasługuje na wiarę, a który jest pozbawiony tego atrybutu (wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 9 stycznia 2003 r., II AKa 317/02, OSA 2004/7/52). Do dyrektywy zawartej w art. 5 § 2 k.p.k. można skutecznie odwoływać się jedynie w przypadku, gdy istniejące w sprawie wątpliwości nie dają się usunąć w drodze czynności dowodowych. Nie ma ona zastosowania tam, gdzie występuje zwykle przeciwstawienie jednych

dowodów – innym i pozostaje do przeprowadzenia racjonalna analiza wiarygodności poszczególnych grup dowodów (wyrok Sądu Najwyższego w sprawie SNO 51/04). Warunkiem prawidłowego formułowania zarzutu obrazy art. 5 § 2 k.p.k. jest powzięcie przez organ procesowy rzeczywistych wątpliwości, których przy prawidłowej ocenie materiału dowodowego nie udało się usunąć (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 lutego 2017 r., V KK 415/16, LEX nr 2254813). Wątpliwości o takim charakterze w sprawie niniejszej nie zaistniały.

Konkludując stwierdzić należy, że Sąd I instancji nie dopuścił się mogącej rzutować na treść wyroku obrazy przepisów postępowania, zwłaszcza zaś w zakresie oceny dowodów. Dokonał logicznego i bezstronnego ich wartościowania, właściwie ustalił stan faktyczny, a ze zgromadzonego i ujawnionego materiału dowodowego - trafnie ocenionego w ramach uprawnień wynikających z art. 7 k.p.k. – wyprowadził słuszne wnioski. Swoje stanowisko w tej mierze Sąd I instancji wyraził w uzasadnieniu wyroku, który to dokument w pełni odpowiada wymogom określonym w art. 424 k.p.k. w zw. z art. 99 § 1a k.p.k.

W konsekwencji poczynione ustalenia faktyczne stanowiące podstawę wydania skazującego należy uznać za prawidłowe.

W tym stanie rzeczy, Sąd Apelacyjny nie stwierdzając uchybień, o których mowa w art. 439 k.p.k. i art. 440 k.p.k. podlegających uwzględnieniu z urzędu, nie miał podstaw do zdyskwalifikowania zaskarżonego wyroku.

Wniosek		
Wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego w całości od popełnienia zarzuconych czynów, ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Zamościu do ponownego rozpoznania, ewentualnie wymierzenie kary łagodniejszej lub kary z warunkowym zawieszeniem jej wykonania – sformułowany w obu apelacjach.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Brak uchybień ujętych w środkach odwoławczych wskazuje na brak podstaw do uwzględnienia sformułowanych wniosków. Wobec trafnych ustaleń Sądu I instancji nie zachodzą podstawy do uniewinnienia oskarżonego. Brak przesłanek określonych w art. 437 § 2 zdanie 2 k.p.k. do wydania wyroku o charakterze kasatoryjnym.		
3.2.	Zarzut rażącej niewspółmierności kary sformułowany w apelacji adv. J. K. oraz adv. R. G. – k. 847v i k. 861v	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Zarzut rażącej niewspółmierności kary jest niezasadny. W ocenie Sądu Apelacyjnego orzeczona wobec oskarżonego kara (tak kary jednostkowe, jak i kara łączna		

w wymiarze 2 lat pozbawienia wolności) nie nosi cech rażącej niewspółmierności.

Orzeczona kara nie razi swoją surowością i jest adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości czynów przypisanych oskarżonemu oraz stopnia jego zawinienia. Kara ta w należyłym stopniu realizuje cele, o których mowa w art. 53 § 1 i 2 k.k. Sąd Okręgowy przytoczył w uzasadnieniu wyroku okoliczności rzutujące na określony w wyroku wymiar kary (k. 837-838) wskazując okoliczności łagodzące, jak i obciążające. Sąd I instancji w szczególności na uwadze postawę oskarżonego i fakt pojednania z pokrzywdzonymi Sąd Okręgowy powołał się na fakt dotychczasowej karalności oskarżonego. Rozstrzygnięcie w zakresie orzeczonej wobec oskarżonego kary należy uznać za prawidłowe. Brak jest zatem podstaw do uznania zasadności zarzutu rażącej niewspółmierności kary w rozumieniu art. 438 pkt 4 k.p.k. Orzekając karę łączną w wymiarze 2 lat pozbawienia wolności Sąd I instancji kierował się zasadą częściowej absorpcji wskazując okoliczności przemawiające za orzeczeniem kary w tym wymiarze (k. 838). Zaprezentowaną ocenę Sąd Apelacyjny w pełni podziela uznając, iż orzeczona kara jest sprawiedliwa także w odczuciu społecznym i nie razi swoją surowością.

Brak przesłanek do obniżenia kar jednostkowych oraz ustalenie wymiaru kary łącznej na 2 lata pozbawienia wolności z przyczyn także formalnych nie daje podstaw do uwzględnienia wniosku w zakresie warunkowego zawieszenia wykonania kary. Brak jest również

do podstaw do uchylenia lub zmiany pozostałych rozstrzygnięć zawartych w wyroku a dotyczących środka karnego przepadku.	
Wniosek	
Wnioski jak w petitum apelacji obrońcy.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.	
Brak podstaw do uwzględnienia zarzutu rażącej niewspółmierności kary, o którym mowa w art. 438 pkt 4 k.p.k. Brak przesłanek przemawiających za obniżeniem wymiaru kary.	

	1OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
	4.1.	
	Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
	1ROZSTRZYGNIECIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
	0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku	

	sądu pierwszej instancji		
	0.15.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy	
	Skazanie.		
	Zwięźle o powodach utrzymania w mocy		
	<p>Prawidłowość rozstrzygnięcia Sądu I instancji w zakresie ustalenia sprawstwa oskarżonego z ustaleniem jego odpowiedzialności karnej za przypisane czyny. Brak stwierdzenia uchybień wskazanych w środku odwoławczym.</p> <p>Trafność rozstrzygnięcia w zakresie orzeczonej kary, której (tak co do kar jednostkowych, jak i kary łącznej) nie można uznać za rażąco niewspółmiernie surową.</p> <p>Prawidłowość orzeczenia co do pozostałych rozstrzygnięć zawartych w wyroku.</p>		
	0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji		

	0.0.15.2.	Przedmiot i zakres zmiany	
	Doprecyzowanie podstawy prawnej rozstrzygnięcia w świetle zasad wynikających z art. 4 § 1 k.k.		
	Zwięźle o powodach zmiany		
	Mając na uwadze nowelizację przepisów Kodeksu karnego, co nastąpiło z dniem 24 czerwca 2020 r. na mocy ustawy z dnia 19 czerwca 2020 r. (Dz. U. z 2020, poz. 1086) Sąd Apelacyjny zmienił zaskarżony wyrok przyjmując za podstawę prawną rozstrzygnięcia przepisy Kodeksu karnego w brzmieniu obowiązującym do dnia 23 czerwca 2020 r. jako względniejsze dla sprawcy. Ocena ta odnosi się w szczególności do normy art. 57b k.k. wprowadzonej do kodeksu karnego z dniem 24 czerwca 2020 r., która dotyczy skazania sprawcy za przestępstwo z art. 12 § 1 k.k. Obecnie		

	<p>obowiązujące przepisy są również surowsze jeśli chodzi o zasady wymiaru kary łącznej. W tej sytuacji wyrok podlegał zmianie w sposób osiany w wyroku.</p> <p>Przedmiotowa zmiana wyroku uwzględnia wskazania określone w art. 4 § 1 k.k. i służy doprecyzowaniu unormowań prawnych stanowiących podstawę skazania i wymiaru kary.</p>		
	0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
	0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia		
	5.3.1.1.1.	-----	# art. 439 k.p.k.-----
	Zwięźle o powodach uchylenia		
	-----		-----
	5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.

	Zwiężle o powodach uchylenia			
	-----	-----	-----	-----
	5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
	Zwiężle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
	-----	-----	-----	-----
	5.3.1.4.1.	-----	~~# art. 454 § 1 k.p.k.~~	-----
	Zwiężle o powodach uchylenia			
	-----	-----	-----	-----
	0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
	-----	-----	-----	-----
	0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			
	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		

	1Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
pkt III	Zwolnienie oskarżonego od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze uzasadnia przepis art. 634 k.p.k. w zw. z art. 624 § 1 k.p.k. i art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r., Nr 49, poz. 223 z późn. zm.). Sąd Apelacyjny miał na uwadze sytuację osobistą, majątkową i rodzinną oskarżonego, który ma na swoim utrzymaniu żonę i małoletnie dziecko.		
1PODPISY			
SSA Grażyna Jakubowska SSA Jacek Michalski SSO del. Anna Grodzicka			

0.11.3. Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	1

Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonego adw. J. K.	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Skazanie – całość wyroku	
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
0.11.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej	

	orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.11.4. Wnioski		
#	Uchylenie	# Zmiana

0.11.3. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	2	
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonego adw. R. G.	

Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Skazanie – całość wyroku	
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
0.11.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	

#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
0.11.4. Wnioski			
#	Uchylenie	#	Zmiana

--	--	--